

Fjellvåken

Medlemsavis for Troms Turlag • nr. 1 - 2017 - 39. årgang

Prosjekt E1, fra Knivskjellodden til Sicilia
Samisk - et naturspråk
Ei lite brukt perle

Naturopplevelser for livet

Troms Turlag

Gode turlags- medlemmer!

«Mange av hyttene er godt tilrettelagt for barn». Foto: Torkjell Naterstad

Troms Turlag avviklet årsmøtet for 2016 den 27. februar i år. Det var godt oppmøte og god stemning, og vi brukte knappe to timer på å se litt tilbake på året som har gått og si litt om hva vi tenker fremover. Medlemmene er spredt over hele fylket og det er stort sett tillitsvalgte som møter på årsmøtene, så derfor er dette en litt redigert versjon av styreleders tale.

For nokså nøyaktig et år siden så oppsummerte vi det foregående året som et rekordår. Vi hadde landets høyeste medlemsvekst blant mellomstore foreninger i 2015. Vi brukte det året på å lage strategi- og handlingsplan, hadde møter med lokallagene, med alle grupper og utvalg, og gjennomgikk mandater og avtaler. I tillegg var det for-

beredelser til og finansiering av nye prosjekter, flere aktiviteter og fortsatt arbeid for rekruttering. Det ga resultater. I 2016 rykka vi opp en divisjon, og hadde blant landets høyeste medlemsvekst av de store foreningene. Vi økte med over 11 %. Vi er heldige i Troms og tiltrekker oss folk som gidder å anstrenge seg, og vi har fabelaktige ansatte!

Dere kan lese av årsberetninga at det har vært meget høy aktivitet i 2016. Men 2016 satte også fart på noe det har vært snakka om ei tid, nemlig HMS-arbeid. Årsmøtet er kjent med at vi hadde et arbeidsuhell og at det – heldigvis! - gikk godt. Dette satte en støkk i alle som var med og rundt, og vi meldte saken sjøl til Arbeidstilsynet. Vi har bygningskyndige folk i Hytteutvalget og i

organisasjonen, og det er nå utarbeidet en HMS-plan som vi skal bruke aktivt. Deltakere på våre dugnader eller arrangementer skal ikke utsettes for risiko som kan unngås. Vi skal planlegge bedre, ha enda mer gjennomtenkte prosedyrer, ha med kvalifiserte folk, bruke rett utstyr, osv. Vi ser til Fjellsportgruppa som er kommet langt i tenkinga rundt risikoanalyser og sikkerhetsvurderinger, og har etablert systemer som fungerer, dvs. ikke byggeprosjekter, men rutiner for planlegging og risikovurdering.

Det er faktisk en god del som er annerledes nå enn for bare få år siden. Vi er innhentet av krav til rutiner, systemer, sikkerhet og prosedyretenkning – og det kan vi mene hva vi vil om mens vi snakker om «det enkle friluftslivet», men vi må forholde oss til det. Og det var mer. Vi har hatt hendelser med ulovlig bruk av både fyrstikker og motorsag i nasjonalparker. I flertall. Disse er omtalt i årsberetninga, og det har vært krevende å håndtere sakene overfor myndigheter og media, i tillegg til støyen som sakene skapte internt. Redegjørelser skal være skriftlige, sannferdige og grundige – og ingen må tro at det er fort gjort å håndtere slikt på en skikkelig måte. Der vi var «skyldig etter tiltale» og hadde gjort feil, eller mangla gode rutiner, så har vi sagt det. Men så har vi også sagt hvordan vi har fulgt opp saken, eller skal følge opp saken. Og vi har fulgt opp alle saker. Så vil jeg – uten beskjedenhets – minne om at styret også er tillitsvalgte som jobber dugnad, og det er ikke helt få arbeidstimer som kreves i en såpass stor organisasjon. Tenk litt på det før du legger frem «krav» til hva andre skal levere.

Så passer det fint med en alle tiders gladnyhet!

I lokalt næringsliv arbeider noen idealister med å kjøpe Ryøya for å «gi den tilbake» til folket, og tilrettelegge for friluftslivs- og aktivitetstilbud for mange brukergupper.

Universitetet skal selge, og man ønsker at Ryøya forblir lokalt eid, at eierskapet har et uegennyttig formål og at forvaltningen er langsiktig. Initiativtaker er Johan Petter Barlindhaug som har vært medlem i Troms Turlag siden femtitallet og var hyttetilsyn på Vuoma i mange år. I samarbeid med Tromsø Arbeiderforening har Troms Turlag blitt invitert med som den aktøren som kan drifte et slikt tilbud. I dag er der en hovedbygning, fjøs, uthus, naust på begge sider, sommerhytte på toppen av øya.

Det er en stor tillitserklæring at Troms Turlag er den organisasjonen som vurderes som den beste til å ivareta drift og forvaltning, og vi er allerede enige om noen viktige prinsipper:

- ◊ Området må være åpent tilgjengelig for bruk slik all utmark er det, ref. allemannsretten
- ◊ Ingen seksjonering kan tillates, eks. fradeling til fritidsboliger
- ◊ En driftsmodell kan ikke være for smalt innrettet slik at en eller få brukergupper favoriseres
- ◊ Langsiktig og økonomisk bærekraftig driftsmodell
- ◊ Kopling mellom forvaltningsansvar og kontinuerlige drifts- og vedlikeholdsoppgaver
- ◊ Området skal ikke fremstå som konkurrent til reiselivsnæringen

Vi skal bruke 2017 til å jobbe frem et konsept som passer oss, som gir god driftsøkonomi og som vi kan få egenkapitaltilskudd til. Vi skal selvfølgelig passe oss for at ikke dette går på bekostning av drift og aktivitet som vi allerede holder på med i dag.

Dette kan bli veldig bra! Kanskje blir dette Troms Turlags bidrag til DNT's 150-årsjubileum i 2018?

Hilde Grimstad
styreleder

Ei lite brukt perle

Slik ser Stordalsstua ut når man kommer sørfra. Fotograf: Harald Bohne

Stordalsstua er relativt lite besøkt. I 2016 var det totalt 255 besøkende på de to hyttene. Grunnen til at det er få besøk, vet man ikke. Men den er ikke en naturlig del av hyttekjeden. Folk synes kanskje at kjøreavstanden fra Tromsøområdet er for stor, sjøl om avstanden ikke er lengre enn til Altevatn.

For barnefamilier kan en tur til Stordalsstua kombineres med et besøk i Polar Zoo. Dyrehagen ligger like ved vegen inn til Bones. Og et besøk i Polar Zoo er en stor opplevelse, både for unger og voksne.

Hvis kjerrevegen fra gården og innover dalen er tørr, skal det gå an å snakke med bonden om å få kjøre opp de første bakkene. (Gi gjerne en skjerv).

Dalen er åpen og lettgått, det er mye bær,

det er fiskemuligheter i elva på tur innover og også på svensk side. I dalen er det en del grotter, godt kjente i miljøet. Dette er en utfordrende aktivitet, og fremdeles skal det være mye uutforsket. Der det er grotter, er det ofte rik flora pga kalk i fjellet. Vi har ingen opplysninger i forhold til det botaniske, bortsett fra at det er mye gulsildre langs stien innover. Og den er jo vakker!

I løpet av de siste årene har stien til hyttene blitt lagt om, slik at man får færre bekkepasseringer.

For spesielt interesserte skal det også gå an å sykle inn til hyttene.

Hyttene

Stordalsstua er to hytter. Ei veldig gammel, og ei som ble satt opp på 1970-tallet. Hyttetunet ligger øverst i Stordalen, ca åtte

kilometer fra Bones og bare noen hundre meter fra riksgrensa mot Sverige.

Gammelhytta har fått nytt tak og er i god stand. Den egner seg godt for besøk av mindre grupper (2-3 personer) og er lett å varme opp.

Nyhytta er under rehabilitering etter museskader. Arbeidet pågår, men den kan brukes pr. nå. Den har fått nye vinduer, nå kan man virkelig nyte den flotte utsikten nedover dalen.

Begge hyttene har fått potter og toaletteringer for småbarn, i tillegg finns det også barnebøker og noen enkle leiker.

Veterangruppa har etterlyst kleshengere til klestørk og sengehester. Begge deler er nå på plass.

Man planlegger oppgradering innvendig,

men det vil bero til man har avslutta det utvendige.

Ulemper:

- ◊ I fuktige perioder kan det være mange bekker og elver å krysse.
- ◊ Dalføret kan være skredutsatt om vinteren.

Vi ønsker:

- ◊ Nytt og engasjert tilsyn på gammelhytta.
- ◊ Flere besøkende, gjerne flere barnefamilier.

Tekst og bilder av Torkjell Naterstad,
tilsyn på nyhytta

Slik ble Stordalsstua TT-hytte

Av Jorunn Mørkved

Sverre Rostad, tidligere formann, styremedlem osv i Troms Turlag, var en forutseende og energisk person. På en forretningstur til Narvik kom han tilfeldigvis i snakk med daværende formann i Narvik og Omegn Turistforening, Carstein Føre. Begge var entusiastiske turfolk og aktive i sine respektive turlag. I løpet av samtalen kom man inn på NOT sin hytte i Stordalen i Salangen. Hytta hadde vært et populært

turmål for folk i Narvik-området.

Standardturen dit var å ta toget til Bjørnfjell eller Riksgrensen og derfra til fots eller på ski til hytta. Etter overnatting der gikk man videre ned til Bones og derfra med bil eller buss til Narvik. En fin rundtur, med andre ord. Etter krigen begynte NOT å orientere seg mot områdene sør for jernbanen. Resultatet var at Stordalsstua ble lite brukt.

Sverre Rostad forsto at NOT gjerne ville avhende hytta. Den var lite brukt og dessuten: Den lå i Troms fylke! Kort tid etter dro

Fra restaureinga av gammelhytta i 1998. Fra v: Odd Strømseng som hadde mange snekkeroppdrag for TT, Kjell Vangdal og Jens Rye Holmboe. Foto: Kjell Vangdal

Kjell Vangdal med «ingeniørdassen»

Rostad sammen med Kjell Vangdal (også styremedlem i TT) til Stordalsstua på befaring. Hytta var i dårlig forfatning. Det var også den gamle ovnen. Den var lurvete og ueffektiv. Det var kaldt i hytta, de hadde med tepper, så de greidde seg. De hadde også med to flasker øl. De var tint først morgenen etter. Konklusjon etter denne befaringa var at det var mye som måtte forbedres, men hytta var absolutt et spennende prosjekt.

Det ble ny befaring, denne gangen med hele styret i TT. Og styret var positive, hytta

ble turlagets eiendom i november 1971.

Ny hytte og nytt uthus ble bygd først, etterpå ble gammelhytta restaurert. Før uthuset var på plass, hadde tilsynet, sivilingeniørene Rostad og Vangdal, produsert «ingeniørdassen». Det var en trekasse med lokk med hull i som var plassert bak gammelhytta. Det var en enkel jobb å tømme den før man forlot hytta.

Vangdal og Rostad var tilsyn i mange år. Da Rostad flytta sørover, overtok Helge Karlsen tilsynsjobben sammen med Vangdal.

Oppover mot Nevertind. Foto: Harald Bohne

Turmuligheter i området

Av Jorunn Mørkved

Øse-Stordalsstua

Dette skal være Turlagets lange drøm: På toppen av Bjerkviksvingene, like nord for fylkesgrensa mellom Troms og Nordland, ligger utgangspunktet for en røyset trasé til Stordalsstua. Dette er en lang etappe, visstnok 34 kilometer. Grunnen til at man gikk i gang med dette prosjektet var at stien skulle henge sammen med Harstad Turlag sitt løypenett som fortsetter vestover fra dette punktet.

I starten går man relativt lett, etter hvert kommer oppstigning til Leigasvatnet.

Deretter nedover til Vassdalen, krysser den og går opp på andre sida. Når man da har kommet opp i riktig høyde, er det en fornøyelse å lunte av gårde. Åpent landskap, utsikt 360 grader, stedvis mange blomster og man passerer noen vatn. Ved Kobbervatnet ligger ei åpen steinbu. Ved Nevervatn ligger ei låst hytte som eies av Narvik og Omegn Jeger og Fiskeforening.

Et alternativ til den lange turen er å ta utgangspunkt fra E 10, mellomriksvegen til Sverige. Dette er et populært område, og det går stier opp til «vår trasé», både fra Skitdalshøgda og Bjørnfjell. Sørøver åpner landskapet seg og man ser langt. På nord-

På veg sørover, hyttene i bakgrunnen. Foto: Harald Strand

sida ligger Leigastinden, Rivtinden, Nevertind og Istind. Traseen er god, og det siste stykket ned til Stordalsstua er det sidebratt. Om vinteren er det sikrest å holde høyden, gå så vidt inn i Sverige før man svinger inn i Stordalen.

Stordalsstua-Lappjord via Sverige (umerket).

Det hadde vært hyggelig om traséen mellom Stordalsstua og Lappjord hadde vært brukbar. Men det er den ikke. De som har gått på sommeren opplever at det er vått, ulendt, bekker og for mye skog. På vinteren er det litt enklere. Det kan være skavler ved Japmajavre, så vær obs. Terrenget er noe flatt, og siste etappe den lange, tunge bakken opp til Lappjord på slutten.

Stordalsstua-Lappjord via Voidas (umerket).

Mange gamle traverser i TT har gått denne

traseen og er enige om en ting: Det er den flotteste høyfjellsturen man kan ta i indre Troms. Men den er svært krevende. Den er lang, den er kupert og vær- og føreutsatt. I gamle dager lå det en gamme ved Voidas, øverst i Budalen. Den ble kalt Hotell Hilton, kanskje den bød på overnatting? Man følger riksgrensa langs den lange ryggen som heter Njunjis, Også her blir det en slitsom avslutning viss man går til Lappjord. Først relativt bratt nedstigning til Sjørdalen og etterpå de lange bakkene opp til Lappjord.

Denne turen krever godt vær og fint føre.

Lappaugen-Stordalsstua

Dette kan være en bra trasèvariant om vinteren. Man kan benytte buss til Lappaugen og ta seg inn til hytta via Stormyra, Raudalen, gjennom passet mellom Istind og Nevertind, over Isvannet, og ned til hytta etter å ha rundet sørøstover for unngå bratt terreng.

Stordalsstua i gamle dager

Hytta ble bygget i forbindelse med bygging av Ofotbanen (1898-1902). Man tror at hytta ble satt opp i 1900, og at det var Statens Fjellstuer som sto som eier. Rallarne hadde behov for ei overnatting på turen til Ofotbanen. Forsyninger til arbeiderne ble ført gjennom Stordalen, det samme gjaldt for materialer osv som ble brukt i forbindelse med banebygginga. Man går ut ifra at det i tillegg var en del sprit- og ølsmugling gjennom dalen.

Forvandling fryder... Foto: Torkjell Naterstad

Etter rallartida og transporten som den medførte, ble det stillstand i trafikken gjennom dalen. I årene omkring 1905 ble hytta blant annet brukt til opphold for de som gikk nøytralitetsvakt.

I 1917 ble hytta tatt av et stort snøskred. Den ble bygd opp igjen året etter. Eierskapet gikk over fra Statens Fjellstuer til Statens Skogvesen. I årene mellom overtakelsen og 1934 da Narvik og omegn Turistforening kjøpte hytta, var det mye trafikk gjennom dalen og bruk av hytta. Det gjaldt både grensevakt, tollkontroll og i forbindelse med undersøkelser fra Norges Geologiske Oppmåling.

I forbindelse med uværet og skredet som

tok Stordalsstua i 1917, forsvant kaptein Selseth som var på nøytralitetsvakt. Han og hunden hans ble aldri funnet. Det går historier om at folk som har overnatta på hytta i dårlig vær, har hørt intens hundebjeffing utafør. Men de har ikke funnet hundespor eller andre tegn...

I 1932 kom en representant fra DNT på befaring, ble begeistret og to år etterpå overtok Narvik og omegn Turistforeninga hytta. Det var stor trafikk av turgåere i de etterfølgende årene, men da NOT starta utbygging av hyttenettet sør for Ofotbanen, ble det slutt på besøkene på Stordalsstua.

(Kilde: Troms Turlag 75 år. Utgitt i 1982)

Ukesturgeneral Just Isak Myhre trer av

Av Jorunn Mørkved

Just Myhre var deltaker på sin første TT-ukestur fra Kilpisjärvi til Abisko i 1992. Sida har det blitt mange turer, men denne aller første ga inspirasjon til turene i de påfølgende årene.

Just debuterte med et svalestup i den første lille bakken ned til Kilpisjärvi og måtte ha hjelp til å komme opp. Sekken veidde 27 kilo, og den var ikke av siste mote og satt ikke slik den skulle.

Ingen lykkelig start, men mannen var relativt ung og rimelig sterk. Turen ble gjennomført, etter eget utsagn ga den skikkelig mersmak.

Denne første turen starta 1 mai, det kunne ha blitt trøbbel med snøforholda, men føret var godt hele vegen. Første dagen gikk de helt til Gappo, kom dit seint i den lyse mai-kvelden. Seinere på turen lå de værfast på Rosta en hel dag, noen tok en svingom mens de venta på bedre vær. De gikk til Dærtia i fint kveldslys. Da de kryssa Dividalen var snøen av verste gjennomslag, men de fikk en oppmuntring da de så bjørnespor ved Julusjokka. På turen mellom Gaskas og Lappjord blåste det opp, men dagen etter kunne de skøyte over Tornetrask på flott stålis. (De som gikk uka før hadde vassa i overvatn til langt opp på leggen.) Og på flere raster undervegs deklamerte turleder Knut Olav Hauge dikt, det skulle være kultur på tur!

I løpet av denne uka blir gnisten tent. Just rykker opp på rangstigen fra deltaker til turleder. Denne posisjonen har han holdt, det har blitt 21 turlederoppdrag. Men nå er det slutt. Nå vil han gå sine egne turer sammen med sin Randi. Randi har deltatt på de fleste turene, hun har vært til stor hjelp undervegs og på hyttene, en perfekt støttespiller for turlederne.

På ukestorene har det alltid vært to turledere. De første årene var deltakerantallet inntil femten personer, de siste årene har de vært åtte pluss de to turlederne. Dette har fungert bra, både undervegs og særlig på hyttene. Det er jo andre turfolk som er undervegs i den fineste skitursesongen. Just sine medturledere har vært: Jan Børre Henriksen, Aksel Johansen, Malvin Nilsen, Harry Karlsen og Kåre Iversen. Kåre hadde ni

turer, de andre fra to turer og opp.

Just har satt som krav at når man er ei gruppe på tur, forventes det at alle tar ansvar. Undervegs betyr det bl.a rulling når man går. Når førstemann i rekka blir trøtt, slipper han andremann fram og inntar sjøl baktroppen. Dette sikrer jevn framdrift. Er det dårlig vær, går turlederne henholdsvis først og bakerst. Turlederne stiller krav om at alle smører skiene på likt. Samme type tørrsmurning, feller når det trengs. Dette sikrer framdrifta.

Også på matfronten har man gjennomført strengt regime. Havregrøt til frokost og Dry Tech til middag. Nistemat, snop og evt noe til kvelds har vært opp til hver enkelt.

I tillegg til sovepose, klær og mat er det andre ting som skal være i sekken. Sportstape kan brukes både til diverse lapping og til taping av gnagsår og andre småskader. Hodelykt er påbudt, dessuten ei fløyte med kraftig lyd. Man må også sørge for å ha snøbriller.

I følge Just bør en ukestoresekke veie ca 20 kilo i starten når alt er på plass.

Just har blitt veldig god på behandling av gnagsår. Han har også erfaring med lapping av sko, bindinger og skistaver. Det skjedde en gang at en deltaker skada seg så kraftig at hun måtte fraktes ut med helikopter. Andre har også måttet bryte på grunn av skader eller sykdom.

Når det gjelder navigering, har tidene forandret seg i løpet av de siste 25 årene. De første årene var det kart og kompass som gjaldt, nå har GPS blitt et godt førstevalg ved navigering. Og Just innrømmer at den har vært en nyttig og nødvendig støtte både i fint og i spennende og utfordrende typer vær.

Det er nok mange turdeltakere som takker Just for gode, vakre, utfordrende og spennende opplevelser på ukestur i indre Troms. For mange har det vært en god og trygg start på egne turer.

Klar til avmarsj. Alle foto: Jorunn Mørkved

Just og med-turleder Kåre Iversen

Just spekulerer

Randi har vært uunnværlig på ukestorene

Om Rostadalen før og nå

Rostadalen i gamle dager

Rostadalen har vært og er et område til rekreasjon og ernæring fra gammel tid. I gamle dager var vannene i Rostadalen delt mellom dalførene Rostadalen, Tamokdalen og Signaldalen. Samene var svenske, og de driftet reinflokkene her fra vår til høst.

Rostadølene røktet Moskanjavrrer. De hadde ei lita hytte bygd opp av steintorv-tre-papp. Den ligger omtrent der Moskanhytta ligger i dag.

Tamokdalingene rådde grunnen ved Leirvannet. Her bygde de ei steinbu av skiferstein ved utløpet av Leirelva, like før elva løper ut i Rostaelva.

Signaldølene tok Nilsevann, eller Niklasjavrrer, til sitt domene. De gikk opp Signaldalen og via Påltsadalen til Nilsevann. Her lagde de seg et krypinn ved å grave seg inn i en stor sandhaug. I dag er det bare tufta igjen. Tegn på at det har bodd folk her er ei halv jerngryte som ligger inne i sandgropa.

Store Rostavann var friområde, og folk fra alle dalførene kunne benytte seg av alle fasiliteter. Her kunne hvem som helst fra hele området drifte både med jakt og fiske.

Moskajavrrer

Moskanhytta var bygd opp av folket fra innerenden av Lille Rostavann. Den var lita, men var god å ta inn i når været slo seg vrangt. Det er mange som har berget seg i dårlig vær og fått ly til været har bedret seg.

Aslaug Sørensen på Tverelvmo fortalte om en gang hun og de to brødrene hennes, Asbjørn og Bjarne, var innover for å plukke moltebær og fiske. Da var det ene hjørnet på

Odd Magnus

Astrid Hansen ved Moskanhytta

Den gamle Moskanhytta. Foto Kåre Kristensen

Sigmund Johansen ved Moskan

Moskan-hytta blitt ødelagt. De skulle bygge opp dette, mens Aslaug tok med stor bøtte å begynte å plukke bær. Da hun hadde gått rundt vannet var bøtta fylt, og da hadde hun ikke mer å gjøre her. Hun tok da fatt på hjemvegen, mens brødrene måtte bli igjen for å fiske. Dette var siste gangen hun var innover fjellet, for Aslaug ble rammet av polio som ødela den ene foten hennes. Hun fikk seg en skutertur med sin bror på sine gamle dager, og det ble en stor opplevelse for henne.

De gamle på Tverrelvmo, Antona og Albert Sørensen, brukte Moskan mye. Her hadde de båt, ei gammel spisse. Den lå her inne i mange år. Albert Sørensen var fra Kobbevågen i Balsfjord, og ble en «buffer» mellom samene og bygdefolket. Det kunne være feider når reinsdyrene kom ned på gårdene og beitet om våren.

Dagens bruk av Rostadalen

Ennå er Rostadalen et kjært turområde hvor det fiskes og jantes, men det er ikke lenger til matauk. Nå er det for det meste i form av rekreasjon. Rostadalen er værutsatt sommer som vinter. Det kan blåse opp og bli full vinter selv midt på sommeren. Spenningen og dramatikken er det som gjør Rostadalen så spesiell. Vi som regner dette som vårt paradys på jord, vet å verdsette dette området. Området blir brukt både vinter og sommer. Hit kan det kjøres skuter fra tidlig på vinteren til først i mai. Skuterløypa går fra demningen ved Dødesvann gjennom Aslakvagge til Moskanjavrr, men de aller fleste brukerne av Rostadalen er fotfolk.

Svein Olaf og Cecilie Hansen ved Gammelløa

Det er lagt godt til rette for overnatting i dalen. Troms Turlag har tre hytter på hytte-tunet som ligger like nedenfor utløpet av Isdalselva. Statsskog har tre overnattings-tilbud: Moskanhytta ved Moskanjavrrer, Steinbua ved Leirelva og hytta ved Store Rostavann. Man må ha med seg alternativ til overnatting i form av telt eller fjellduk, for overnattingsstedene kan være opptatt. Parkeringsplassen kan være full av biler, men når du kommer innover dalen ser du sjelden folk. De har spredd seg innover fjellene. Noen drar til Dærta og videre mot Store Rostavann. Herfra går de ned Rostadalen tilbake til utgangspunktet. Noen velger turen mot Gappo. Det kan bli gjennom Isdalen til Gappo-hyttene og videre gjennom Pältsadalen tilbake til Rostahyttene. Andre velger motsatt veg via Moskanjavrrer til Pältsa og videre til Gappo-hyttene. Så går turen videre gjennom Isdalen via Rostahyttene, før turen legges ned dalen

tilbake til parkeringsplassen.

Før krigen ble det forsøkt med jordbruk inne på Likkamoen. Det ble anlagt to bruk, for det var god jord her inne i dalen. Myndighetene satte imidlertid foten ned for veg innover dalen etter krigen, og da ble brukene lagt ned. Jordbruksfolkene hadde, i tillegg til gårdene på Likkamoen, ryddet store jorder bl.a. inne ved «Kilden» som ligger ca. en halv time innover dalen fra hengebrua som går over elva ved Likkamoen. Man kan se på trærne og vegetasjonen at det har vært virksomhet her inne. Trærne er av samme tykkelse og høyde. Folket på Likkamoen bygde ei løe hvor de lagret høyet, for så å hente det ned med hest om vinteren.

Del 2 følger i neste nummer

Tekst og foto: Odd Magnus Hansen

Harske gleder

Fra årets barmarkssamling: Jeg trener ved-stil. Foto: Arne Wilhelm Theodorsen

Jorunn Mørkved

Arne Wilhelm Theodorsen har skrevet bok. Om det å være på tur. Det er mange som skriver bøker om turer, ekstremturer, ekspedisjoner, store bragder. «Harske gleder» er ikke slik. Undertittelen på boka er: «Friluftsliv og ekstremsport på ekstremt lavt nivå.» Jeg tror undertittelen appellerer til mange vanlige folk.

Boka starter med betraktninger om å være på tur. Gleden ved å være på tur med venner og gleden ved å være aleine. Men også det å kjenne på spenning og at en utfordring kan være stor der og da. Det handler om samhandling, om å ta vare på hverandre og på naturen. Om respekt for vær og føre.

Han vil finne ut hva det er som er så viktig med friluftslivet. Han spør: Hvor tar turen meg? Gjennom tjuet fire ulike fortellinger blir vi tatt med inn i Arne Wilhelm sin turverden. Og det er både artig, tankevekkende, frodig, overraskende og nesten «litt på kanten» noen ganger. I denne introduksjonen i turlivet hans, foregår det med ski, skøyter, sykkel, kajakk og robåt. Og med apostlenes hester en sjelden gang.

Arne Wilhelm er en relativt kjent mann i Tromsø. Han er aktiv samfunnsdebattant, musikkelsker og har jobba mye med kultur. Og han har gjort og gjør fortsatt en innsats for TT og for DNT. Han har også skrevet flere snutter for oss i Fjellvåken og ei innmari god innledning i Turboka (jubileumsbok for TT 2007).

Foto: Harald Johnsen

Samisk et naturspråk

Om reindrifft i Indre Troms,

Ut fra samiske navn i naturen vil vi ofte kunne lære noe om hvordan det ser ut på stedet som beskrives. Navn på fjell kan angi ulike former, om det er lett å ta seg fram over fjellet og om det er gode reinbeiter der m.m. Navnene kan også være knyttet til enkelte personer eller hendelser.

Når det gjelder reinen, beskriver et stort antall ord ulike fargevarianter og gevirformer m.m. på dyrene slik at en lett kan kjenne igjen et enkelt dyr ut fra en kort beskrivelse.

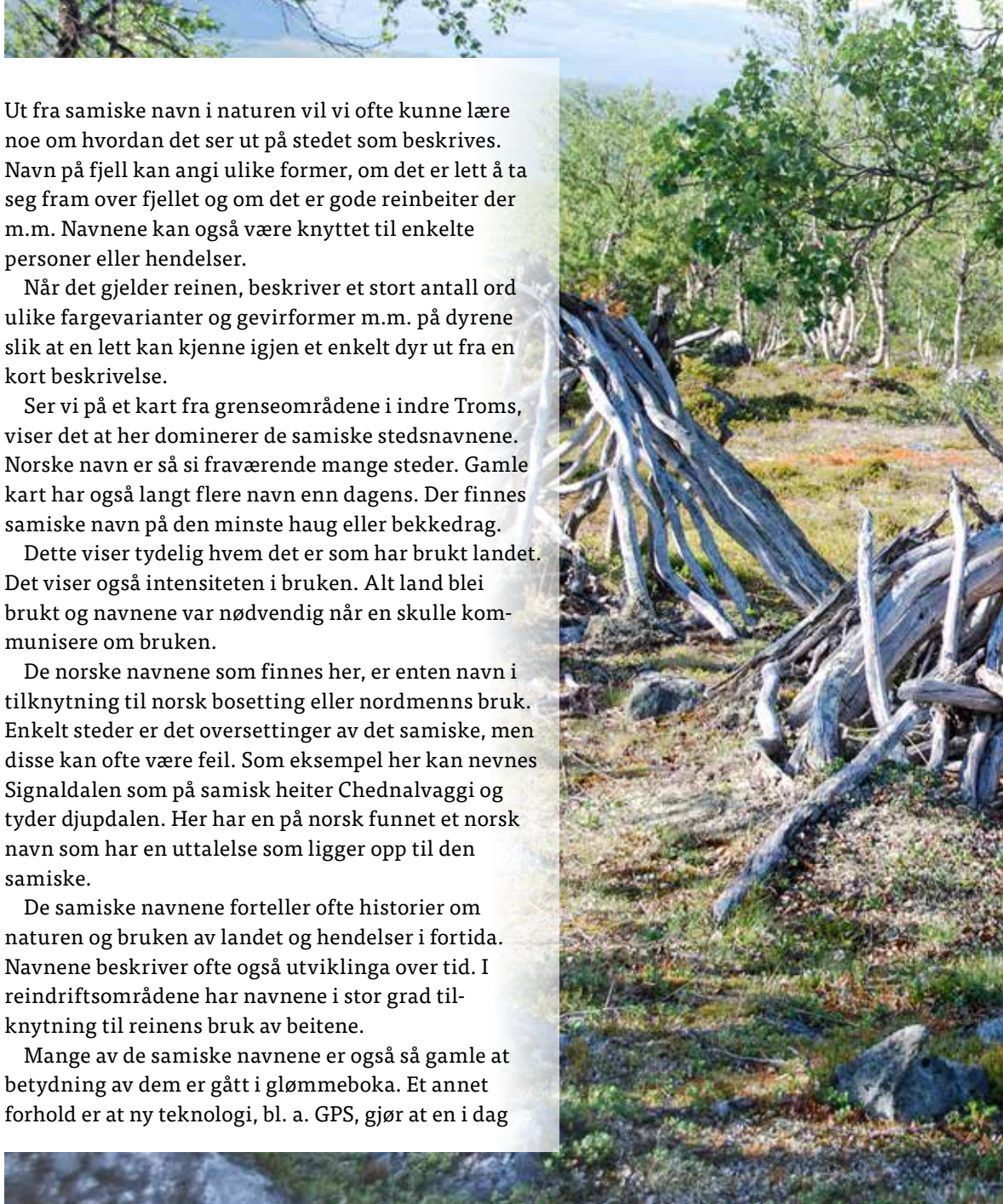
Ser vi på et kart fra grenseområdene i indre Troms, viser det at her dominerer de samiske stedsnavnene. Norske navn er så si fraværende mange steder. Gamle kart har også langt flere navn enn dagens. Der finnes samiske navn på den minste haug eller bekkedrag.

Dette viser tydelig hvem det er som har brukt landet. Det viser også intensiteten i bruken. Alt land blei brukt og navnene var nødvendig når en skulle kommunisere om bruken.

De norske navnene som finnes her, er enten navn i tilknytning til norsk bosetting eller nordmenns bruk. Enkelt steder er det oversettelinger av det samiske, men disse kan ofte være feil. Som eksempel her kan nevnes Signaldalen som på samisk heiter Chednalvaggi og tyder djupdalen. Her har en på norsk funnet et norsk navn som har en uttalelse som ligger opp til den samiske.

De samiske navnene forteller ofte historier om naturen og bruken av landet og hendelser i fortida. Navnene beskriver ofte også utviklinga over tid. I reindrifftsområdene har navnene i stor grad tilknytning til reinens bruk av beitene.

Mange av de samiske navnene er også så gamle at betydning av dem er gått i glømmeboka. Et annet forhold er at ny teknologi, bl. a. GPS, gjør at en i dag

samiske navn og hva de forteller

ikke har samme behov for å vite navnene på hver haug og bekk. De angies nå bare med tallkoder på GPSen.

De samiske navnene vi møter på vår vandring gjennom indre Troms, gir oss kunnskap om landet og bruken av det.

Her er eksempler på betydningen av noen navn:

Buossir mellom Rostadhytta og Dæрта tyder hissig, snarsint kjerring og i overført betydning; unngå fjellet i dårlig vær.

Jierta tyder stort, rundt fjell. Ofte er det et hellig fjell.

Njunis tyder nese og går igjen i mange fjellnavn i indre Troms.

Borjasoarvi ligger i østenden av Altevatn og tyder seilhodet. Det viser at det har vært vanlig med seiling på Altevatnet.

Balggestagaisi mellom Altevatn og Vuomajvri tyder stifjell. Det forteller at her har reinen sine trekkleier.

Devddisvuopmi mellom Rostadalen og Dividalen. Siste delen av navnet, vuopmi, tyder skog og er riktig oversatt. Devddis, betydningen er noe usikker, men det kan tyde sted som er så rikt på ressurser at det nesten flommer over. Dødesvatnet er en fornorskning av det samiske navnet.

Suttesgáldojohka (åpen kildeelv) som renner ut i Gáicaluokta (Geitbukta) i østenden av Altevatn, forteller at du på en kald vinterdag finner åpent kildevatn her. Dessverre har kraftutbygging redusert kilden.

Flere eksempler finner du i:

J. Qvigstad: De lappiske stedsnavn i Troms fylke, Oslo 1935.

Tekst og foto: Hans Prestbakmo

I september 2016 ankom 20 veteraner Furuflaten

Vestbreen

Ca tjue veteraner ankom Furuflaten med buss. Grappa gikk innover Lyngsdalen i deilig høstvær. De sprekeste gikk inn til dalbotn, hvor man kan se Sørbreen og Vestbreen, som er brearmer fra Jiekkevarre. Breene har trukket seg mye tilbake i løpet av de siste årene. De så også Baalsrudsteinen som markerer hvor Jan

Baalsrud tok seg ned fra fjellet på den farefulle marsjen mot friheten i 1943. Resten av grappa tok rast ved turhytta til Furuflaten-folket. Her ble det både blåbærplukking, kaffekok og hygge i solveggen før grappa rusla tilbake til bussen.

Tekst og foto: Bjørnar Seljehaug

Hyttetilsyn

Nå er det ledig jobb som hyttetilsyn på gamle Stordalsstua, og den nyeste Vuomahytta.

Er dette drømmejobben for nettopp deg? Jobben er frivillig, men belønnes med fantastiske naturoplevelser, trivelige folk og godt samhold.

Tilsynsjobben består av vedlikehold av ulik art og årlig hovedrengjøring. Det er en fordel å være litt «nevenyttig», da småreparasjoner og praktiske oppgaver er en naturlig del av jobben. Tilsynsfunksjonen er ulønnet, men man får dekket faktiske utgifter.

Nå er det ledig tilsynsstilling på gamle Stordalsstua, ei enkel lita, gammel hytte som har sjel og en unik historie.

Det skal også tilsettes nytt tilsyn på den nyoppførte Vuomahytta. Den gamle hytta blir revet og en ny, stor hytte er nyoppført. Da trenger vi noen som kan være med og ta godt vare på Troms Turlags nyeste hytte.

Føler du at dette er noe for deg, må du ikke nøle med å ta kontakt med oss. For mer info kan du sende en mail til troms@dnt.no, eller ringe oss i våre åpningstider (ons: 12-16, tors: 12-18 og fre:12-16) på tlf. 776 85 175.

Er du interessert? Send din søknad til turlagskontoret; troms@dnt.no og søkere vil bli innkalt til samtale om oppdraget. Vi ser fram til å høre fra deg! :-)

Blide og fornøyde veteraner

Bærplukkere

Porten

Veteraner koser seg i Telegrafbukta

Nytt fra Veterangruppa

Vi startet opp høsten 2016 med vandregruppe for veteraner. Planen var å møtes hver 14. dag for å gå tur sammen. Deltakelsen og lysten til å gå har vært stor. Dette har resultert i at vi har vandret nesten hver uke. Vi har ingen fast rute, det avgjøres fra gang til gang. Det har ført til at mange av oss kommer til stadig nye områder i

Tromsø by. Det er flott å oppdage stadig nye deler av byen og bli kjent med nye turglade mennesker. Vil du vite mer om aktivitetene våre, kan du gå inn på <https://troms.dnt.no/veterangruppa/>

Tekst og foto: Bjørnar Seljehaug

Prosjekt E1, fra Knivskjellodden til Sicilia

Teltlivets gleder

To turentusiastar, snart pensjonistar, frå Sogndal. Nå får me god tid og kan gå på tur lenge....Begge hadde bore på same draum; E1 frå Nordkapp til Sicilia. Ved juletider 2014 starta planlegginga. Etappar både til fots og på ski, og dei kunne vara frå 1 til 4 veker.

Etappe 1, Knivskjellodden – Jotka fjellstove.

Start frå Knivskjelodden 14.09.2015, Nordkapplatået i bakgrunnen. Ut.no har god omtale og forslag til dagsetappar (sommarrute).

Starten på Knivskjellodden var ei magisk oppleving. Nordishavet låg nesten blikk-stille. Etappen på Magerøya var lett orientering, ruta ikkje T-merka. På fastlandet var

merkinga tydeleg og fin. Etter fem dagar i telt over Porsangerhalvøya, var det ekstra luksus med seng i Olderfjord. Så bar det sør- over mot Stabbursdalen over langstrakte myrer og små høgdedrag. Vidde så langt auga rakk og vatn som blanke speglar. Fargar og lys i september kan trollbinda. Bål ved teltet kvar kveld, der tøy blant annet kunne turkast. Fem dagar fullstendig fri for moderne lydar, og reinsdyr og fuglar einaste levande vesen.

Første etappe slutta ved Jotka fjellstue med full service. 12 dagar på tur, me gler oss til ny.

Etappe 2, Gargia fjellstove – Dividalen

Neste tur var på ski med start 16.04.16. Av praktiske grunnar starta me frå Gargia

fjellstove like sør for Alta. Nå var gruppa på fire godt vaksne damer, utstyrt med to pulkar, telt og alt som høyrer med til overnatting i villmarka. Turen frå Gargia til Soulouvoubmi var «plankekøyring» på skuterløype og blåføre i skinande sol. Pulkane vog vel 20 kg (tilsvarande lette sekker). Topp motivasjon over Beskades med snødekte vidder og skutertrafikk. Me følgde gamlevegen enno nokre mil før me braut av og fann vår eiga rute; Reisavatnet - finskegrensa - Porojärvi - Kilpis. Første natt i telt i minus 18 grader sette utstyret på prøve, det heldt! Bålet brann om kapp med solnedgangan i vest.

Veret; sol, blå himmel. Snøen; tynt lag nysnø på hardfrosen gamal. Me kunne laga kvar våre spor. Ei ny natt til i telt, avstanden til hytta v/Reisavatn vart for lang. Dagen etter i strålende sol til hytta. Hytta hadde straum, og rennande vatn like ved (statskoghytta var booka på førehand). God stemning og kvile.

Vidare ein lang tur til finskegrensa, farvel mobil. Ein snøskuter i sikte på vatnet. Det var sjølvaste «samekongen» som stoppa. «Kor de skal?» Til Finland. «Da kan de ta mitt spor, æ kjem derfra, har sett etter reinen». Som uvitande søring spør ei av oss:

«Kor mange rein har du?» Det største gliset med ei perlerad av tenner kom fram, «Æ har køyrd 16 mil og sett etter dem, så du kan sjø tenke». Til avskjed vinka han «I neste uke kjem russevarmen».

To ulvar sprang langt der framme, eller var det rev? Ingen er sikre, me kunne ikkje skilja rev og ulv etter fotspora. Me sleit oss over Muvracåkka og ned mot Njallaavzi. Der skulle det vera ei gamal grensehytte, Dætnumout. I skog og litt ulent terreng var orienteringa vanskeleg, men «der er ho»? Nei, den er over på finsk side og ikkje merka av på kartet vårt. «Samme det, me tek den». Ned til grensegjerdet, ålte oss under, over Poroenoelva og opp til hytta. «Tuba Tenomuotkat» stod på eit skilt, og to par ski og pulkar utanfor. Etter over ni timar kom me til varm hytte med to finnar som helsa oss velkommen inn. For ein flaks, me slapp å telte. Dette var ei open hytte for allmugen som finske skogforeninga eig.

Me talde ruter på kartet for neste dags-etappe «Ni åker vel inte fågelvegen?» spurde den eine. Så vakna me til tett skodde og måtte gå «fågelvegen» på kompasset til Porojervi. Nær 2 mil på kurs, men ingen panikk. Telt var kriseløysing. I kveldinga letna skodda og vatnet låg framføre oss.

Reisajavrehytta

Blide damer passerer Moskanvarri

Hytta var berre nokre kilometer unna. Fleire små finske statshytter ligg i dette området. Dei er av heiltømmer, idylliske, praktiske og gratis. Absolutt å anbefala. Her opplevde me eit nytt naturfenomen. Ryper sat som kvite julekuler oppi bjørketre.

Villmarka gjekk over i skuterløype like til Kilpis. I Kilpis sendte me utstyr heim, men sikra oss ved å ta med det største teltet. Nå stod hyttenettet til Troms Turlag på planen. Påtsa neste, me valde å gå ei slakare rute, lenger sør enn sommarløypa. Mykje skog, men føret førde oss trygt fram. Stugverten tok imot oss med følgande kommentar; «vilka brudar!» Her møtte me ei ung dame frå Sveits som drog ein pulk på 40 kg. Ho starta frå Nordkyn og skulle Norge på langs, åleine.

På vegen til Dærta møtte me ein mann på truger. Går det an, på beste skiføre? Ennå ein utlending, ja, ein svenske. Turen om Store Rosta var seig, og kviledag på Dærta planlagt. Tidsmessig låg me godt an. På Gaskas venta ein stor avslutningsmiddag med gode veninner, Åse, Jorunn og Lisbeth frå Tromsø og Astrid heilt frå Oslo.

Veromslag. Sterk vind og sluddbøyer, men ein fransk familie la av garde til Dividalshytta, uforvarleg? Her er store

område utan mobildekning.

Russevarmen, samekongen visste kva han snakka om for fem dagar sidan. Høveleg ver for kviledag. Dagen etter var veret ennå verre, striregn, kuling og dårleg sikt. Nå skulle turen gå til Dividalshytta. Uforvarleg vermæssig, og gjennomslagsføre i tillegg. Redninga var i hundeavdelinga. Stine og Otto frå Tromsø hadde satelittelefon, så me fekk gitt beskjed til veninnene: Nedtur og middag på Gaskas kansellert. Kjentmann Otto gav oss råd å følgje hundeløypa til Devdis. Der kunne me ta inn i ei lita statsskoghytte. Regn og vind piska oss av garde. «Fare er ikkje farleg for den som farer varleg», sitat Nils Faarlund. Dette var det einaste forsvarlege vegval ned frå fjellet. Hytta låg fint til i bjørkeskogen. Ei køye mangla, men pytt, den kortaste av oss tok bordet. Ny dag og nytt verskifte. Strålende sol og glad rypeskvatring. Me tok eit ferdaråd: Å gå ned i Dividalen, kanskje skyss til ??? (Fly frå Evenes om 3 dagar). Ny nedtur, desse magiske fjella rundt oss, og ned så altfor tidleg.

Når nauda er størst... Ein skuter i løypa, sjåføren var sikkert nysgjerrig. Han stoppa og slo av ein prat. «Finst det transportmoglegheiter i dalen?» Nei, men kor skal de? Me

Vårlig i Dividalen

Solnedgang i Dividalen

kunne tenkt oss Dividalshytta. «Æ kan kjør dåkk, skal bare opp i hytta først» Ein engel på skuter. YES... «Og treng dåkk å ringe, er det dekning i ein skarp sving med issvullar». Dette var nyttig lokalkunnskap, elles ingen dekning i milevis omkrins. Han kom tilbake og kopla tilhengar på bilen. «Tar dåkk ei øl, og kanskje ein jeger»? Er dette hallusinasjon eller ønsketenkning, fire pils og fire små glas lina opp på tilhengaren. Nedturen snudde brått til fryd og gaman. Ein litt kinkig sak; me hadde vel lite proviant for to dagar på hytta. «Æ kjenne ho på Frihetsli, køyrer innom». Vips, eit heimebaka brød! Me vil betala. «Dokk er i Nord-Norge nå» var svaret. Det brødet! Smaken sit på tunga framleis.

Engelen, Erik Bjørkeng, avtalte å henta oss to dagar seinare. For eit hell, nå var heile heimreisa booka. Skiløypa til hytta bar preg av vårløysing, men løn for strevet kom for fullt då me seig ned på trappa og vart vitne til solnedgangen. Var dette himmelriket?

Den sveitsiske dama tok middagen vår på

Gaskas, men me hadde verdas beste brød. Slik kan ein fjelltur enda opp.

På turen tilbake var det like mykje lyng og mose som snø i løypa. 30. april 2016 forsvann skiføret i Dividalen. Erik venta med cola og sjokolade, i tillegg fekk me den beste guiden ned dalen til E6. Nå måtte me få betala, i alle fall drivstoff. «Har dåkk ennå ikkje forstått at de er i Nord-Norge nå»!!!

Så får me «Gjer ein annan mann ei beine..» som står skrive i diktet til Olav H Hauge

Etappe 3, frå 17.04.17, Altevann til Saltfjellet. Og mange nye opplevingar i vente...

Har ikkje skrive noko om utstyr eller proviant. Det finst mange gode forslag om turking av mat på nett og i bøker. Me turka alle middagar, ca 65 g turka pr person, og tilsett ulike krydder, vart det gourmetmåltid kvar kveld.

Tekst og foto: Jorunn Fjermestad

Høyt og lavt med Barnas Turlag

Alle er vi vel enige om at barn skal klatre i trær. Men har dere latt familiens apekatt prøve seg i klatrevæggen?

Klatrere skryter med rette av egen aktivitet og oppfordrer flere barn til å klatre. Aktiviteten øker barnas selvtillit og mestingsfølelse og de blir bedre rustet til å takle andre utfordringer og å se gode løsninger.

Klatring er i seg selv fysisk utfordrende og bra motorikk- og balansetrening. Den perfekte aktivitet for å friste barna bort fra stillesittende og skjermbaserte innendørs-aktiviteter i mørketida!

Flere og flere av Barnas Turlagene i Troms tilbyr nå innendørs klatring seinhøstes og midtvinters. Bli med neste gang ditt Barnas Turlag inviterer til klatring! Turledere med brattkort sikrer ungene mens de trygt får testet sine grenser.

Takk til lokale klatreklubber som låner ut både klatreutstyr og -vegg. Og til turlederne og instruktørene som stiller opp for små apekatter!

Foto: Jorunn Nygaard

Foto: Monica Mikalsen

Realiser deg selv og dine drømmer med DNT ung Troms!

Visste du at det eneste som skal til er ditt engasjement?

DNT ung er ikke bare en møteplass for aktiv ungdom. Ungdomsgruppa er også en super arena for drømmere for å realisere høythengende turplaner, og for framtidige guider å teste seg som turledere i utfordrende situasjoner. Men selvsagt kan du også bli med – bare fordi det er fine folk og moro...

Med DNT ung er mulighetene uendelige – alt som trengs er engasjert ungdom som tar initiativ og ansvar. Økonomi er ingen hindring, for etter positive svar på søknader om midler er alle muligheter åpne. Støtten gjør at vi kan sikte høyt, og likevel ha deltakeravgifter som gjør at alle kan være med, siden vi sponser aktivitetene. Kiting, hundekjøring, klatring og terrengsykling er bare noen av aktivitetene vi har hatt det siste året.

Ung-gruppa er en gylden mulighet for å dra på de turene du ønsker. For heller ikke manglende erfaring stop-

per DNT ung. Har ikke du eller andre i DNT ung Troms den riktige kompetansen, så låner vi den fra Fjellsportgruppa eller andre instruktører og guider. Eller kan hende arrangerer vi kurset som gjør at du får kunnskapene du mangler. Turlederkurs? Skredkurs? Eller sikter du mot å bli skredinstruktør eller breinstruktør?

Koordinator hjelper til med organisering og sikkert og godt opplegg. Bli med og test deg selv som deltaker, medturleder eller turleder.

Tilbake får du ikke bare gode turopplevelser eller et inspirerende nettverk av likesinnede ungdom. Du får også erfaring som teller. En attest fra DNT ung kan åpne mange dører – til Arktisk Naturguide-studiet på Universitetet på Svalbard, eller kanskje til drømmejobben som folkehøgskolelærer. Hva drømmer du om?

Tekst: Mia Kanstad Kulseng

Foto: Marie Aas Westvik

Årsmøtet 2016

Troms Turlag har vokst seg inn blant landets største

Dette var gladmeldinga til årsmøtet i TT. Møtet ble holdt på Comfort Hotell Saga 27. februar. Det var godt oppmøte.

Tidligere leder i Turlaget, Ivar Sæther ble valgt til møteleder. Han gikk gjennom den fyldige årsberetningen. Den viser et lag i stor vekst. I 2015 hadde TT størst medlemsvekst blant de mellomstore lagene i landet, i 2016 var det bare en forening i gruppa store foreninger som hadde større prosentvis medlemsvekst enn TT.

Årsrapporten viser til stor aktivitet når det gjelder nybygging, restaurering av bygningsmasse, skilting, arrangementer, felles-turer, kurs og nasjonale arrangement.

Undergruppene til Troms Turlag er organisert direkte under hovedlaget, mens lokallagene har full anledning til å danne undergrupper. Som eksempel kan nevnes at høsten 2016 ble Barnas Turlag etablert i Nordreisa.

Styrets arbeid

Det har vært et aktivt år. Ambisjoner, ideer og ønsker er flere enn det er mulig å rekke over. Strategiplan 2016-2020 og Handlingsplan 2016 fanger opp ambisjoner på kort- og mellomlang sikt. Ny handlingsplan for 2017 skal utarbeides, og strategisk del skal rulleres neste år.

Bygging, drift og vedlikehold hytter

Det frivillige arbeidet er kjernen i arbeidet til TT. Flere av hyttene er gamle, og det trengs mye vedlikehold.

På Vuoma ble det bygd nytt uthus i 2015. I en del av den blir det hundebu. I 2016 ble det

gjort grunnarbeid og satt opp råbygg til den nye hytta.

Blåkollkoia er under ombygging, og det har kommet opp nytt uthus.

Man regner med at ombygginga vil være klar i løpet av 2017.

Trollvassbu hadde 50-årsjubileum i 2016. Pga manglende betaling av besøkende, har det blitt gjeninnført låsing av de tre hyttene på Tromsø fastland. Det har kommet en del kritikk fra folk flest pga dette. Nå har man på Trollvassbu bygget om et rom og gjort det til åpent dagsrom/nødbu/tilsynsbu for publikum. Ordningen vil være et prøveprosjekt i 2017 for å se om folk verdsetter tilbudet, ved å betale og rydde etter seg.

Det er planlagt at det skal bygges nytt uthus med hundebu på Rosta i løpet av 2017.

Uønskete hendinger i nasjonalparken

På Vuoma ble det uregelmessig brent bygningmaterialer o.l. Det kom påtale fra Målselv kommune. TT rydda opp, beklaget det som skjedde, Målselv kommune har avslutta saken.

Ved Nedrefosshytta ble det avviklet ved-dugnad i fjor høst. Det var ikke tilsynet, men andre som sto for arrangementet. For mange trær ble felt uten tillatelse og avfall ble brent. Nasjonalparkledelsen krevde redegjørelse fra TT. Den ble gitt, sammen med en beklagelse. Saka er overgitt til kommunen, som skal avgjøre om brenninga medfører reaksjoner.

DNT-nøkkelen

Problemet med at det er folk som ikke betaler for seg på hyttene har eksistert i mange

år. Problemet gjelder for hele landet, men er mest utbredt på de ubetjente hyttene i DNT-systemet og er størst fra Trøndelag og nordover. Saka ble meldt inn på DNT sitt landsmøte i 2016, og det er nå vedtatt at DNT skal følge opp saka. Det ble støtte på årsmøtet for at saka følges opp lokalt, evt med å skifte til nytt nøkkelsystem.

Informasjon

Det kom opp spørsmål vedrørende det nye nettstedet Sherpa. På dette nettstedet vil turene bli presentert, og også påmelding, nettbetaling og risikovurdering for turene kan organiseres her. Dette nettstedet skal spare administrasjon og frivillige for mye arbeid når alle turledere bruker det. Administrasjonen i TT ved Mia vil holde kurs for interesserte.

Risikovurdering

TT har i 2016 arbeidet mye med å utarbeide systemer for risikovurdering av ulike aktiviteter. Produktkontroll-loven krever at tjenester som tilbys offentlighet er kvalitets-sikret. To uhell i løpet av 2016 har vist at det er svært viktig at risikovurdering har blitt gjort i forkant.

De siste to årene har TT hatt risikovurdering ved alle kurs, turer og samlinger.

Man har utarbeidet ei HMS-håndbok til bruk ved byggearbeider.

Det som gjenstår er å vurdere behovet for risikovurdering for andre aktiviteter som merking, klopping og dugnader som går på vedlikehold, ikke bygg.

Organisasjonsutvikling

2016 ble et rekordår for DNT sentralt og for Troms Turlag lokalt. Ved avslutning av året hadde TT 5255 medlemmer. Turlaget er dermed i kategorien «stor medlemsforening».

Økonomi

Driftsåret 2016 ble oppgjort med et overskudd på kr 185 791. Egenkapitalen er nå på kr 6 099 601.

Årsmøteforslag:

Styret ba om tilslutning fra årsmøtet om fullmakt til å forhandle og evt inngå avtale om kjøp og eiendomsoverdragelse fra DNT Oslo og Omegn for 6 hyttetun som er finansiert med midler fra Arentz Legat. Kjøpesummen er kr 1 pr hytte. Hyttene det gjelder er Gappo, Rosta, Dividalen, Vuoma, Gaskas og Lappjord.

Årsmøtet ga sin tilslutning.

Valg

Styreleder Hilde Grimstad tar gjenvalg, det samme gjør styremedlem Eli Nordskar. Styremedlemmene Pål Tengedal, Margrethe Aanesen og Kjersti Bakken er ikke på valg.

Styremedlem John Arve Skarstad går ut av styret og blir erstattet av Stig Kristian Sørensen.

Varamedlemmer er Randi Børresen, Arnulf Søreim og Natalia Nemytova

Valgkomite:

Arne Wilhelm Theodorsen går ut. Valgkomiteen er nå Ann Kristin Gjelsten (leder), Geir Bye og Reidun Trondsen.

Smånytt

Foto: Torkjell Naterstad

Framdriftsplan bygging på Vuoma

Innredning av hundebua skjer vinter 2017 og hovedhytta sommer 2017. Riving av gammelhytta er planlagt i 2018.

Hundebu på Rosta

Nå er det tid for å bygge nytt uthus på Rosta. I tilknytting til uthuset blir det bygd hundeanneks. Dette prosjektet regnes ferdigstilt sommer/ høst 2017.

Skal du spise matpakken din på Trollvassbu?

Nå er det åpnet ei dagsturbu med egen inngang i nordenden av hytta. Vi har kalt den «DNT-bua». :-) Dette er et prøveprosjekt for å

imøtekomme ønsket om et ulåst sted der man kan varme seg, hvile og spise matpakken på kalde eller våte dager. Bua er ikke beregnet til overnatting. Prøveprosjektet vil evalueres høsten 2017.

Skriv deg inn i besøksprotokollen og oppgi protokollnummer ved betaling. Priser for bruk (enten du benytter utstyr og ved eller ei):

- ♦ Medlemmer i Troms Turlag / DNT kr.30,-
- ♦ Ikke-medlemmer kr.60,-
- ♦ Barn under 15 år skal ikke betale noe.

Betaling kan gjøres i kassen ved døra, elektronisk, direkte til turlagskontoret eller ved bruk av utlagt autogiro. Vanlige turlagsregler gjelder for bruk av bua.

Forsida: Njål og Viljar på toppen av Tussøya. Håja i bakgrunnen. Foto: Eivind Smeland

Vi ønsker alle velkommen innom Turlagskontoret til en hyggelig prat

Neste nummer av Fjellvåken kommer ca. 9. juni 2017.

I redaksjonen Lisbeth B. Johannessen og Jorunn Mørkved

- ♦ E-post: troms@dnt.no
- ♦ Hjemmeside: www.troms.dnt.no
- ♦ Nå er vi også på Facebook. Troms Turlag – DNT.
- ♦ Redaksjonen i Fjellvåken ønsker stoff fra Turlagets medlemmer. Manus kan sendes til Turlagets adresse.
- ♦ Adresseendring meldes direkte til Turlagskontoret.

